

PHÚC THAY TÂM HỒN KẼ NƯƠNG TỰA VÀO THIÊN CHÚA!

... Cách đây lâu thật lâu, tại một làng quê nước Nhật, có hai Cha Con cùng sống nghề trồng trọt nơi một mảnh đất nhỏ.

Ba bốn lần trong một năm, hai cha con chất rau lên chiếc xe bò rồi chở ra bán nơi chợ ở tỉnh gần nhất. Hai cha con cùng mang một tên họ, cùng canh tác trên một mảnh đất nhưng tính tình thì hoàn toàn khác biệt nhau. Trong khi người cha ung dung tận hưởng cuộc đời, khoan thai trong lao công vất vả thì đứa con trái lại rất năng động và luôn luôn nóng nảy vội vàng.

Vào một buổi sáng, hai cha con chất đầy rau lên chiếc xe rồi đánh bò kéo xe ra tỉnh. Đứa con trai dự tính nếu cho bò kéo xe đi suốt cả ngày và suốt cả đêm thì hai cha con sẽ ra đến tỉnh vào sáng sớm hôm sau, kịp phiên chợ nhóm ban mai.

Đứa con cầm dây kéo đi cạnh bò và thỉnh thoảng lấy roi đánh vào lưng bò thúc bò đi nhanh. Thấy vậy người cha dịu dàng nói với con trai:

- Hãy chậm rãi con à, có thể con mới đủ sức đi trọn đường xa.

Đứa con lúng búng đáp lời:

- Nếu mình ra chợ sớm trước các người khác thì mới hy vọng bán được giá cao.

Người cha không nói năng gì. Ông cựa kéo chiếc mũ phủ lấp đôi mắt rồi lim dim ngủ trên ghế xe bò.

Đi được 4 dặm đường sau 4 tiếng đồng hồ, cả hai đến một căn nhà nhỏ. Người cha tỉnh dậy nói với con trai:

- Chú con sống ở đây. Cha con mình dừng lại chào thăm chú ấy.

Đứa con hấp tấp đáp lại:

- Chúng ta bị trễ mất một giờ rồi!

Người cha ôn tồn nói:

- Thế thì mất thêm vài phút nữa đâu có là bao! Chú ấy và cha sống không xa nhưng lại ít có dịp gặp nhau.

Đứa con trai bị bắt buộc chịu ý cha. Hai cụ già tay bắt mắt mừng thông thả nói chuyện trong vòng một tiếng đồng hồ.

Sau đó hai cha con lại tiếp tục lên đường. Lần này người cha cầm dây điều khiển con bò kéo xe. Khi đến một ngã tư, người cha cho bò rẽ qua tay phải. Đứa con vội vàng chặn lại:

- Lối bên trái là đường tắt sẽ đến nơi nhanh hơn.

Người cha khoan thai trả lời:

- Cha biết rồi. Nhưng đường bên phải có quang cảnh đẹp hơn.

Không giữ được điềm tĩnh, đứa con cau có khó chịu thưa với cha già:

- Bộ cha không có một ý niệm nào về việc tôn trọng thời gian sao?

Người cha nhân ái thông thả giải thích:

- Chính vì cha biết tôn trọng thời gian nên mới dùng thời gian vào việc thưởng lãm cái đẹp. Đường bên phải đi ngang một cánh rừng có nhiều hoa dại muôn màu muôn sắc.

Vì quá vội vã chỉ lo canh chừng mặt trời lặn nên đứa con trai không hề chú ý đến cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp.

Trời ập tối khi hai cha con tiến tới gần một khu vườn. Thấy thế người cha khoan thai nói với con trai:

- Hai cha con mình ngủ lại đây đi.

Đứa con nổi sùng tỏ thái độ bất kính với cha già và nói nhanh:

- Đây là chuyến cuối cùng con đi chung với Ba. Ba thích ngắm hoa hơn là thích kiếm được nhiều tiền!

Người cha ung dung đáp:

- Đó là điều êm ái nhất con vẫn trách cứ cha từ lâu lắm rồi mà!

Nói xong, người cha lặng lẽ đi vào giấc ngủ thản nhiên.

Sáng sớm hôm sau, trước khi mặt trời ló dạng, đứa con trai đánh thức cha già dậy. Họ cột bò vào xe rồi cả hai tiếp tục đường dài. Đi được một dặm đường sau một giờ, hai cha con gặp một nông dân đang tìm cách lôi chiếc xe kéo ra khỏi cái hố. Người cha nói với con trai:

- Con giúp ông ta một tay đi!

Đứa con càu nhàu:

- Rồi lại mất thêm giờ nữa.

Nhưng cụ già nhăn nhủ con trai:

- Con nên bình tĩnh lại. Biết đâu có ngày sẽ đến lượt con cũng bị rơi xuống hố như thế!

Khi hai cha con tiếp tục đường dài thì đã quá 8 giờ sáng. Bỗng nhiên giông tố nổi lên. Mây đen phủ kín bầu trời. Người cha nói với con trai:

- Hình như bão táp đang đổ ập trên thành phố.

Đưa con lòng bùng đáp:

- Nếu ra phố kịp thì vào giờ này mình đã bán xong hết trơn rồi!

Người cha dụi dụi mắt lại:

- Hãy chậm rãi con à, có thể con mới đủ sức đi trọn đường xa.

Mãi đến xế chiều cả hai cha con mới lên tới đỉnh đồi trông xuống thành phố. Cả hai cha con cùng im lặng chiêm ngắm lâu thật lâu thành phố. Đó là thành HIROSHIMA.

Sau cùng - đưa con trai luôn vội vàng tranh thủ thời gian, chạy đua với thời gian - cảm động cất lời cảm ơn cha già:

- Bây giờ con mới hiểu thấu đáo mọi lời cha truyền dạy về nghệ thuật tận hưởng cuộc đời và biết tận dụng thời gian để làm việc thiện.

... "Người bôn ba hiểu rộng biết nhiều. Kẻ giàu kinh nghiệm phát biểu thật thông minh. Ai không từng trải thì hiểu biết nông cạn, còn người bôn ba thì lanh lợi, tháo vát. Trong những chuyến du hành, tôi đã được thấy nhiều chuyện, đã hiểu nhiều điều mà không thể nói hết. Đã nhiều lần tính mạng tôi lâm nguy, nhưng nhờ kinh nghiệm, tôi đã thoát chết. Những người kính sợ THIÊN CHÚA sẽ được sống lâu dài, vì họ cậy trông vào Đấng cứu thoát họ. Ai kính sợ THIÊN CHÚA thì không sợ hãi gì, họ không run rẩy, vì chính nơi Người, họ hằng cậy trông. Phúc thay tâm hồn kẻ kính sợ THIÊN CHÚA! Họ nương tựa vào ai? Và ai nâng đỡ họ? THIÊN CHÚA để mắt trông nom những ai yêu mến Ngài. Ngài là khiên mộc vững chắc, là sức mạnh đỡ nâng, là tàn che gió nóng, là bóng mát giữa trưa. Ngài giữ gìn cho khỏi vấp ngã, và bảo vệ cho khỏi té nhào. Ngài nâng cao tâm hồn, sáng soi con mắt. Ngài ban sức khỏe, sự sống và phúc lành" (Sách Huấn Ca 34,9-17).

(Reader's Digest Sélection)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt